

1. Petita semblança de l'autor

Josep Francesc i Delgado es poeta, contista, novel·lista...

Va néixer a Barcelona el 6 de febrer de 1960. Va passar la seva infantesa a Sitges, Mallorca i Menorca.

L'any 1977 inicia les carreres d'Història i de Filologia catalana.

Entre 1979 i 1987 escriu el seu primer poemari: *Autopista púrpura*, i guanyador aquell mateix any del premi Amadeu Oller de poesia per a poetes inèdits. També durant el 1988 guanya dos premis de narrativa curta: el premi Pretèrit Incert de narrativa històrica amb *La recambra blava* i el Premi Al Vent-Solstici d'estiu amb l'obra *Havies d'haver posat la traviata*.

Aquests reconeixements l'animen a entrar de ple en el món de la narrativa i durant el període 87-88 escriu la seva primera novel·la: *Si pugues al Sagarmatha quan fumeja neu i vent*, ambientada a l'Himàlaia i que escriu a partir de les informacions dels alpinistes de les primeres expedicions catalanes a la muntanya més alta del món.

Mentrestant però, no oblida la producció poètica, i l'any 1991 guanya el premi Marià Manent de poesia amb *L'arbre del desig*, obra no publicada.

Fruit de la seva tasca com a professional de l'ensenyament – actualment és professor de secundària i batxillerat a Santa Coloma de Gramenet – ha treballat en l'àmbit de la didàctica de la llengua catalana amb l'objectiu d'assolir un millorament general de la competència lingüística dels nois i noies de batxillerat i de la seva afecció a la lectura.

D'altra banda, l'any 1980, fundà amb en Carles Molins i Leandre Terol l'Associació de Joves Escriptors en llengua Catalana –AJELC– paral·lela a la ja existent associació per als escriptors professionals.

El fil conductor de les seves obres molt sovint a estat el viatge i el contrast de pensament que suposa així com la fascinació per al coneixement de cultures no-occidentals.

3. Personatges

En aquesta obra hi apareixen bastants, molts personatges. Però s'explica molt poc de cadascun d'aquests. I dels que s'explica més, destaquen més i són els més importants són:

La Mireia:

És una noia jove, que està a l'atur i la vida li ha jugat algunes petites males passades

El seu gran somni es compleix quan li diuen de participar en l'expedició al Sagarmatha. Té els cabells tenyits

de caoba. Sembla que s'enamora del Nima.

El Nima:

És un xerpa, que viu allà. És un dels que acompanya l'expedició catalana a pujar al Sagarmatha.

Ell i la Mireia es fan molt amics.

En Josep Lopez:

És un català, germà de la Mireia, que s'hi preocupa molt per ella. Ell també es qui descobreix la veritat sobre el cas de la seva germana.

4. Fitxa tècnica del llibre

Títol del llibre: Si puges al Sagarmatha quan fumeja neu i vent

Dinovenena edició: Juliol del 2001

Editorial: Columna Jove

Nombre de pàgines: 176 pàgines

Tipus d'enquadració: Edició de butxaca de coberta prima

Pàgines: Estan cosides i enganxades amb l'enquadració

Tipus de paper: Paper blanc, de qualitat mitjana, ja que transparenta una mica

Tipus d'impressió: Lletre petita i amb tinta negra, amb unes il·lustracions de uns plànols

5. Aspectes a canviar d'alguns personatges

A mi no m'agrada canviar els aspectes de cap personatge, ja que crec que si ho fes la història ja no podria ser tal com la ha escrit l'autor, canviaria molt. No seria la mateixa, seria molt diferent.

I a més crec que els personatges ja són prou encertats, cada amb les seves característiques, cadascú diferent a l'altre.

Índex

- Petita semblança de l'autor
- Argument

2. 1. Resum

2. 2. Valoració personal de l'argument

- Personatges
- Fitxa tècnica del llibre
- Aspectes a canviar d'alguns personatges

2. 2. Valoració personal de l'argument

A mi m'ha agradat bastant aquesta obra ja que està molt ben escrita, redactada.

Encara que al principi es una difícil d'entendre, ja que tot són cartes i no saps gaire bé de que tracta la historia. Però al final té un final molt maco, i a més o acabes d'entendre tot, ja que lligues caps i ho soluciones.

Es una barreja entre de novel·la de misteri i una novel·la d'aventures. I això fa que sigui bastant intrigant, i maca de llegir.

Llengua Catalana

2n AF-1

Març 2002

2. 1. Resum

Un grup d'alpinistes catalans es reuneixen uns mesos després d'un intent que van fer per escalar el cim més alt de la terra, l'Everest(Sagarmatha en nepalès) convocats pel Josep, el germà de la Mireia, l'única dina que va anar a l'expedició, i també l'única que no va tornar dels dotze catalans que hi van anar ja que suposadament va morir amb els dos xerpes que l'acompanyaven en l'atac al cim.

Una vegada tots reunits pel director del centre excursionista, aquest comença una lectura amb les cartes que s'escrivien els membres de l'expedició amb el germà de la Mireia, que es troba de camí del Nepal a Barcelona per explicar-lis un descobriment sobre la mort o la desaparició de la seva germana. En les cartes dels expedicionaris al Josep s'explica com van els preparatius i progressos per arribar al cim, però hi ha també alguns fets estranys. Quan arriben al monestir de Thiangbotxé, el Gran Lama els rep com es habitual en les expedicions cap a l'Everest i els hi dona a tots els expedicionaris un saquet d'arròs beneït, perquè se'l pengin al coll, quan és el torn de la Mireia el Lama se sorprèn molt i diu que la deessa de les neus t'enveja i que arribarà al cim del Sagarmatha, j després d'això li fa una reverenda, fet molt estrany ja que els xerpes que els acompanyen diuen que el Lama només s'agenolla davant dels deus. Tots es queden molt sorpresos, però decideixen no amoïnar-se i seguir el curs de l'expedició. Casi arribant al camp base una dona els va sortir al mig del camí i va començar una maledicció contra ells, ja que segons va dir, ella s'havia fet bruixa per venjar la mort del seu fill que va morir en una expedició a la muntanya fent de xerpa i els va maleir, perquè algú de la seva expedició morís com el seu fill. A part d'aquest incident també més d'un dels homes que anaven a l'expedició va sentir grans udols i dos o tres vegades van sortir de la tenda i van trobar un munt de neu amuntegada al voltant de la renda que ningú no havia tocat.

Pel que fa a l'ascensió de la Mireia al cim, anava acompanyada per dos xerpes i eren la quarta cardada d'atac, i des del camp tres es veia que anaven pujant bé, però llavors s'aproximaren uns núvols i des del camp tres van veure com una de les tres taquetes fosques queia, tots els altres des de baix es comentaren a inquietar, i al cap d'unes hores més tard van tornar a veure com les dos taquetes que quedaven queien al buit. Tots els de l'expedició estaven abatuts i com que venien turmentes van decidir abandonar els intents al cim i tornar a Barcelona.

Després de llegir les cartes el director del centre excursionista els va explicar que una expedició romana va trobar el diari de la Mireia i el van comentar a llegir. Llavors es van adonar horroritzats que les dos taquetes que queien no eren la Mireia i un xerpa si no que era un dels xerpes que acompanyaven a la noia (ja que l'altre havia caigut abans) i el cada ver del fill d'aquella dona que els havia maleït, per tant havien deixat la Mireia allà dalt. El diari seguia uns quants dies més on ella explicava el moment que confirmava que havien fet el cim i que estava al camp d'emergència i que se li estaven acabant les provisions. En aquest moment de la

lectura del diari va arribar el Josep, el germà de la Mireia, que els va explicar els descobriments de la desaparició de la seva germana que havia fet durant aquells dies que havia estat al Nepal. En Josep havia parlat amb un home que feia anys que estava a la recerca del ieti i aquest va estar buscant per tot arreu el cadàver de la Mireia però no el va trobar per enlloc, després tots dos van anar a parlar amb el cap dels xerpes que els va explicar que el Lama va estar quatre dies després de que ells marxessin al camp base resant per la deessa de les neus i que si volien saber més coses anessin al monestir. Hi van anar i després de molts tractés el Lama els va deixar veure la Mireia que segons el Lama l'havien trobada inconscient a la porta del temple i l'havien portada a l'hospital on li tingueren que amputar els dits del peu ja que els tenia congelats. La Mireia havia tingut una petita amnèsia, però va estar parlant amb els seu germà i li va dir que es quedaria a viure al monestir, i que els de l'expedició no patissin per ella

2. 2. Valoració personal de l'argument

A mi m'ha agradat bastant aquesta obra ja que està molt ben escrita, redactada.

Encara que al principi es una difícil d'entendre, ja que tot són cartes i no saps gaire bé de que tracta la historia. Però al final té un final molt maco, i a més o acabes d'entendre tot, ja que lligues caps i ho soluciones.

La descripció que fa dels lllocs i de les sensacions que experimenten també a estat molt bé.

Es una barreja entre de novel·la de misteri i una novel·la d'aventures. I això fa que sigui bastant intrigant, i maca de llegir.